

РЕШЕНИЕ

№ 7226

гр. София, 01.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **313** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Х. А. А. (М. Н. А. А.), гражданин на Ислямска Република И., чрез адвокат П. К. срещу отказ от 09.12.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че в оспорения административен акт са изложени бланкетни мотиви, което е в противоречие с разпоредбата на чл. 59 от АПК. Категорично е доказана целта на престоя, свързана с продължаване на висшето образование на оспорващия в българско висше учебно заведение. Инвокирани са доводи, че в обжалвания отказ не се посочва, на какво точно се основават съмненията за „миграционен риск“. Липсата на изложени конкретни факти в тази връзка не дават възможност на апликанта за виза да разбере, на какво се основава властническото изявление на административния орган и да организира защитата си. Според оспорващия, в постановения отказ са изложени само хипотези и предположения, което го поставя в противоречие с целта на закона. В жалбата е направено позоваване на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява.

Упълномощения от него адвокат К. поддържа жалбата.

Ответникът не се явява, не се представлява. От пълномощника му юрист А. е постъпило писмено становище по жалбата, в което същата се оспорва.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 24.09.2024 г. в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., М. Х. А. А., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на М. Х. А. А., издаден от компетентните ирански власти, 2. Лична карта на М. Х. А. А., издадена от компетентните ирански власти. 3. банков сертификат от 19.09.2024 г., издаден от М. Б., И., от което е видно, че М. Х. А. А. е титуляр на две банкови сметки – в щатски долари, с наличност от 28 700 щатски долара и в ирански риали, с наличност от 306 062 611 риала (служебна бележка на съда: сумата се равнява по обменния курс на БНБ на около 13 500 лв.), 4. Документи (на чужд език), удостоверяващи, че лицето е социално осигурено, както и документи, относно това с какви дружества е бил в трудово правоотношение и колко отработени дни има през последните години, 5. Служебна бележка, издадена от Директора на Департамент за езиково обучение и продължаваща квалификация при Софийски Университет „Св. К. О.“, видно от което М. Х. А. А. е приет за редовен студент в Софийски Университет „Св. К. О.“, за учебната 2024/2025 г., в специалност „Международен финансов мениджмънт“ и може да бъде настанен в общежитието на департамента, 6. Уверение, издадено от Директора на Департамент за езиково обучение и продължаваща квалификация при Софийски Университет „Св. К. О.“, видно от което М. Х. А. А. е приет за редовен студент в Софийски Университет „Св. К. О.“, за учебната 2024/2025 г., в специалност „Международен финансов мениджмънт“ и че ще се обучава в подготвителен и специализиран курс в департамента и 7. Удостоверение, издадено от Директор на Дирекция „Висше образование“, при Министерство на образованието и науката, видно от което М. Х. А. А. е приет за студент от зимен семестър на учебната 2024/2025 г. в Софийски Университет „Св. К. О.“, в специалност „Международен финансов мениджмънт“.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че кандидатът за виза не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ) и са налице основателни съмнения, относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен му срок за пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ). Като допълнителни мотиви е посочено, че са налице основателни съмнения относно надеждността на представените доказателства за стабилни, редовни и предвидими доказателства за средства. Съмнения за миграционен риск.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед №

Ав-02-101/30.12.2021 г. на посланика на Република България в [населено място], Ислямска Република И., с която А. З., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 29.10.2024 г., от Началник на сектор „Миграция”, при СДВР. В документа не е отразено отрицателно становище, относно направеното искане за издаване на виза на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, от М. Х. А. А.

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D ”на М. Х. А. А., гражданин на Ислямска Република И..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на М. Х. А. А., на 09.12.2024 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд, С.-град на 20.12.2024 г. (вх. № 34231), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му – М. Х. А. А. не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ) и са налице основателни съмнения, относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от

чужденца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешението му срок за пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ). Като допълнителни мотиви е посочено, че са налице основателни съмнения относно надеждността на представените доказателства за стабилни, редовни и предвидими доказателства за средства. Съмнения за миграционен риск.

В разглеждания казус е безспорно, че М. Х. А. А. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който разрешението за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешението за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24в от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че М. Х. А. А. е представил валиден паспорт, издаден от властите на Ислямска Република И..

Видно от подробно описаните по-горе документи, издадени от длъжностни лица от Софийски Университет „Св. К. О.“, неоспорени и приети като доказателства по делото, М. Х. А. А. е приет за редовен студент в специалност „Международен финансов мениджмънт“ на Софийски Университет „Св. К. О.“.

Представеният по административната преписка и неоспорен банков сертификат, сочи, че към момента на подаването на заявлението за издаване на виза, чуждестранният гражданин е разполагал с достатъчно средства за да се издържа, по време на следването си в България - 28 700 щатски долара и 306 062 611 риала, равняващи се по обменния курс на БНБ на около 13 500 лв.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени писмени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, по отношение на кои точно от представените документи, са налице основателни съмнения относно автентичността, истинността на тяхното съдържание, в какво се състои ненадеждността на направените от чужденца изявления или кои обстоятелства поставят по въпрос намерението му да напусне страната в рамките на разрешението срок за пребиваване – второто прието от органа правно основание за постановяване на отказ за издаване на виза, както и на какво се базира съмнението за миграционен риск – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба,

административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви, в графа „допълнителни бележки“, а именно, че са налице основателни съмнения относно надеждността на представените доказателства за стабилни, редовни и предвидими доказателства за средства. Съмнения за миграционен риск. По време на извършените съгласувателни процедури нито Дирекция „Миграция“ – МВР, нито Държавна агенция „Национална сигурност“ са установили данни, за това, че апликантът може да наруши условията престоя, който ще му бъде разрешен или че в миналото той е извършвал нарушения на визовия или миграционен режим, установен на територията на Европейския съюз.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., за ново разглеждане на подаденото от М. Х. А. А., гражданин на Ислямска Република И., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х. А. А. (М. Н. А. А.), гражданин на Ислямска Република И., чрез адвокат П. К. отказ от 09.12.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., за повторно разглеждане на подаденото от М. Х. А. А. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.